

Roma stadfester synet - nummer ni

Å forkaste grunnvollene: Kontroversen om «det daglige» og følgene av å fornekte sannheten i adventistisk profeti

Jeff Pippenger

2024-08-21

Vi behandler for tiden den profetiske linjen i de stridsspørsmålene innen adventhistorien som har funnet sted angående de ulike symbolene på Roma. Vi behandler for tiden «det daglige» i Daniels bok. Denne striden representerer en forkastelse av adventismens grunnvoller, en forkastelse av Profetiens Ånds autoritet og en forkastelse av budbæreren som var utvalgt av Gud. Å forkaste Millers verk representerer også en forkastelse av den undervisning som var blitt gitt til Miller av himmelske engler, som ledet Miller til hans forståelse av det budskap som ble frembrakt ved kunnskapens økning da Daniels bok ble åpnet i 1798.

De som forkaster sannheten som identifiserer den makt (hedensk Roma) som holdt den pavelige makt tilbake fra å bli åpenbart i 2 Tessalonikerbrev, viser derved at de ikke elsker sannheten, og fordi de forkaster kjærligheten til sannheten, tar de imot en løgn. Løgneren fører i sin tur en kraftig villfarelse over dem. Løgneren er årsaken, og den kraftige villfarelsen de mottar, er virkningen. Mangelen på kjærlighet til sannheten er deres drivkraft. Løgneren representerer valget av en pluralistisk aksept av bibelsk lære, i motsetning til dem som tror på absolutt sannhet. Dette er grunnen til at Jesajas fremstilling av Paulus' sterke villfarelse blir fremstilt som villfarelser, ikke bare som en villfarelse. Den andre klassen er de som virkelig elsker sannheten, godtar forutsetningen om absolutt sannhet, og som av Jesaja blir identifisert som dem som skjelder for Guds ord.

Så sier Herren: Himmelen er min trone, og jorden er min fotskammel; hvor er da det hus som dere bygger for meg, og hvor er stedet for min hvile? For alt dette har min hånd gjort, og slik ble alt dette til, sier Herren. Men til denne vil jeg se, til ham som er fattig og har en sønderbrutt ånd, og som skjelder for mitt ord. Den som slakter en okse, er som om han slo et menneske i hjel; den som ofrer et lam, som om han skar over halsen på en hund; den som bærer fram et matoffer, som om han ofret svineblod; den som brenner røkelse, som om han lovpriste en avgud. Ja, de har valgt sine egne veier, og deres sjel har behag i deres styggedommer. Derfor vil også jeg velge deres villfarelser og la det de frykter, komme over dem; fordi ingen svarte da jeg kalte, ingen hørte da jeg talte, men de gjorde det som var ondt i mine øyne, og valgte det jeg ikke hadde behag i. Hør Herrens ord, dere som skjelder for hans ord: Deres brødre som hatet dere, som støtte dere ut for mitt navns skyld, sa: La Herren bli herliggjort! Men han skal åpenbare seg til deres glede, og de skal bli til skamme. Jesaja 66:1–5.

De som skjelder for Guds ord, er Israels utstøtte, som i de siste dager er dem som fremstilles som banneret.

Og han skal reise et banner for folkene og samle Israels fordrevne og føre sammen Judas spredte fra jordens fire hjørner. Jesaja 11,12.

Gud gjør det klart at det er Han som har bygd det hus som den gruppe som frembærer fordervede offergaver, hevder å ha bygd. Det er til det huset de setter sin lit når de forkynner: «Dette er Herrens tempel.»

Stå i porten til Herrens hus og rop ut dette ord der, og si: Hør Herrens ord, alle dere av Juda, som går inn gjennom disse portene for å tilbe Herren. Så sier hærskaenes Herre, Israels Gud: Forbedre deres veier og deres gjerninger, så vil jeg la dere bo på dette sted. Sett ikke deres lit til løgnaktige ord når det blir sagt: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel er dette. Jeremia 7:2–4.

De som «setter sin lit» til løgnaktige ord, er de som tror på en løgn. Huset som Herren bygde, ble reist på den grunnvoll som også Han la. Den klasse som nektet å svare da Gud kalte, valgte sine egne veier og fant behag i vederstyggeligheter. De valgte «veier» og «vederstyggeligheter» i flertall, mens Jeremia fastslo at det bare var én vei å vandre på innenfor.

Så sier Herren: Stå på veiene og se, og spør etter de gamle stier, hvor den gode vei er, og vandre på den; så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den. Også vektere satte jeg over dere og sa: Lytt til basunens lyd! Men de sa: Vi vil ikke lytte. Derfor, hør, dere folk, og vit, du menighet, hva som er iblant dem. Hør, du jord: Se, jeg vil føre ulykke over dette folk, frukten av deres tanker, fordi de ikke har lyttet til mine ord, og min lov har de forkastet. Hva skal jeg med røkelse fra Saba og den velduftende kalmus fra et fjernt land? Deres brennoffer er ikke til behag, og deres slaktoffer er ikke velbehagelige for meg. Jeremias 6:16–20.

I kapittel femten kaller Jeremia den onde menigheten som ikke ville høre, skjønt de hadde ører, for «spotternes forsamling». Denne menigheten fikk en «veker» både i historien om den første og den andre engels budskap, og igjen i historien om den tredje engel, men de nektet å vandre på den gode vei, som er de gamle stier. I stedet vandret de på «veiene». Av denne grunn fastslår Jesaja at Gud vil velge flere villfarelser, fordi de valgte en mangfoldighet av falske stier i stedet for den absolutte vei, de gamle stier. I likhet med Jesajas vitnesbyrd blir spotternes forsamlings tilbedelse forkastet av Herren. Søster White knytter direkte Jesajas flertall av villfarelser til Paulus' sterke villfarelse, og hun plasserer det i sammenhengen med forkastelsen av de grunnleggende sannheter, den grunnvoll som Herren bygde og bygger sitt hus på.

«Han som ser under overflaten, han som gransker alle menneskers hjerter, sier om dem som har hatt stort lys: 'De er ikke bedrøvet og forferdet på grunn av sin moralske og åndelige tilstand.' Ja, de har valgt sine egne veier, og deres sjel fryder seg over deres vederstyggeligheter. Også jeg vil velge deres villfarelser og la det de frykter, komme over dem; fordi ingen svarte da jeg kalte, de hørte ikke da jeg talte; men de gjorde det som var ondt i mine øyne og valgte det som jeg ikke hadde behag i.' 'Gud skal sende dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen,' fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst,' 'men hadde sin glede i urettferdigheten.' Jesaja 66:3, 4; 2 Tessaloniker 2:11, 10, 12.»

Den himmelske Læreren spurte: «Hvilken sterkere villfarelse kan bedra sinnet enn forestillingen om at du bygger på den rette grunnvoll, og at Gud godtar dine gjerninger, når du i virkeligheten utfører mange ting etter verdslig kløkt og synder mot Jehova? Å, det er et stort

bedrag, en besnærende villfarelse, som tar sinn i eie når mennesker som en gang har kjent sannheten, forveksler gudsfryktens form med dens ånd og kraft; når de mener at de er rike og har overflod og ikke trenger noe, mens de i virkeligheten mangler alt.»

«Gud har ikke forandret seg overfor sine trofaste tjenere som holder sine klær uplettede. Men mange roper: 'Fred og sikkerhet,' mens en brå ødeleggelse kommer over dem. Dersom det ikke finner sted en grundig omvendelse, dersom mennesker ikke ydmyker sine hjerter ved bekjennelse og tar imot sannheten slik den er i Jesus, vil de aldri komme inn i himmelen. Når renselsen finner sted i våre rekker, skal vi ikke lenger hvile trygt, idet vi skryter av å være rike og ha overflod av gods, og ikke mangle noe.»

«Hvem kan i sannhet si: 'Vårt gull er lutret i ilden; våre klær er ubesmittet av verden'? Jeg så vår Veileder peke på klærne til den såkalte rettferdighet. Da Han tok dem av, blottla Han urenheten som lå under. Så sa Han til meg: 'Kan du ikke se hvordan de skinnhellig har dekket over sin urenhet og sin råttighet i karakteren?' «Hvordan er den trofaste stad blitt til en skjøge!» Min Fars hus er gjort til et handelshus, et sted hvorfra det guddommelige nærvær og herligheten er veket bort! Derfor er det svakhet, og styrke mangler.» Testimonies, bind 8, 249, 250.

I avsnittet blir Jeremias forsamling av spottere identifisert som laodikeere, som er dårlige jomfruer.

«Den tilstand i menigheten som er representert ved de dårlige jomfruer, omtales også som den laodikeiske tilstand.» Review and Herald, 19. august 1890.

De dårlige jomfruene åpenbarer sin mangel på olje ved Midnattsropets ankomst, når de mottar en villfarelse som stemmer overens med deres eget tidligere valg av hvilken vei de ville gå, samtidig som de forkaster Jeremias gamle stier. De gamle stiene er der hvile og forfriskning finnes, og hvilen og forfriskningen er senregnet.

«Jeg ble henvist til den tiden da den tredje engels budskap gikk mot sin avslutning. Guds kraft hadde hvilt over Hans folk; de hadde fullført sitt verk og var beredt for den prøvende time som lå foran dem. De hadde mottatt sildigregnet, eller fornyelsen fra Herrens åsyn, og det levende vitnesbyrd var blitt gjenopplivet. Den siste store advarselen hadde lydt overalt, og den hadde vakt opp og gjort jordens innbyggere rasende, de som ikke ville ta imot budskapet.» Early Writings, 279.

Det er under Den Hellige Ånds utgytelse at den kraftige villfarelsen blir utøst over de dårlige laodikeiske jomfruene som ikke elsker sannheten, og derfor valgte en løgn å tro i stedet for sannheten. Forkastelsen av sannheten sidestilles med å forkaste loven, for Guds lov er legemliggjort i Hans profetiske regler.

«Åpenbaring er ikke skapelsen eller oppfinnelsen av noe nytt, men åpenbarelsen av det som, inntil det ble åpenbart, var ukjent for menneskene. De store og evige sannheter som er inneholdt i evangeliet, blir åpenbart gjennom flittig gransking og ved at vi ydmyker oss for Gud. Den guddommelige Lærer leder den ydmyke sannhetssøkers sinn; og ved Den Hellige Ånds veiledning blir Ordets sannheter gjort kjent for ham. Og det kan ikke finnes noen sikrere og mer virksom vei til kunnskap enn å bli ledet på denne måten. Frelserens løfte var: 'Men når

han kommer, sannhetens Ånd, skal han veilede dere til hele sannheten.' Det er ved Den Hellige Ånds meddelelse at vi settes i stand til å forstå Guds Ord.»

«Salmisten skriver: «Hvorledes skal en ung mann rense sin vei? Ved å ta vare på den etter ditt ord. Av hele mitt hjerte har jeg søkt deg; la meg ikke fare vill fra dine bud. ... Åpne mine øyne, så jeg kan skue underfulle ting i din lov.»»

«Vi blir formant til å søke etter sannheten som etter skjulte skatter. Herren åpner forståelsen hos den sanne sannhetssøkeren, og Den Hellige Ånd gjør ham i stand til å fatte åpenbarings sannheter. Dette er hva salmisten mener når han ber om at hans øyne må bli åpnet, så han kan skue underfulle ting i loven. Når sjelen lengter etter Jesu Kristi herligheter, blir sinnet satt i stand til å fatte den bedre verdens herlighet. Bare ved den guddommelige Lærers hjelp kan vi forstå sannhetene i Guds Ord. I Kristi skole lærer vi å være saktmodige og ydmyke, fordi vi får en forståelse av gudsfryktens hemmeligheter.» Sabbath School Worker, 1. desember 1909.

Å forkaste budskapet eller metodikken til det sene regn er å forkaste Guds lov. Når Jeremia uttalte at «de ikke har hørt på mine ord eller på min lov, men forkastet den», samstemmer han med Hosea.

Mitt folk går til grunne av mangel på kunnskap. Fordi du har forkastet kunnskap, vil også jeg forkaste deg, så du ikke skal være prest for meg. Siden du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine barn. Hosea 4,6.

Den kunnskapen de dårlige avviser, er kunnskapsøkningen, som Daniel identifiserer som noe som finner sted ved endetiden. Ved endetiden i 1798, og deretter igjen ved endetiden i 1989, var det en kunnskapsøkning som ble formalisert ved det sendebud Gud valgte å benytte, idet Han la grunnvollen for hver av disse to parallelle generasjonene. Disse grunnleggende sannhetene ble ordnet etter visse bibelske regler som ble åpenbart for de utvalgte sendebud i deres respektive historier, og disse grunnleggende sannhetene er Jeremias gamle stier, og de er de sannheter som til sist representerer oljen i midnattsropets og det høye rops budskap. Den sene regn frembringer midnattsropets budskap i historien om beseglingen av de hundre og førtifire tusen, og deretter frembringer det budskapet om det høye rop i historien om innsamlingen av Guds andre hjord, som fremdeles er i Babylon. Den sene regn er både et budskap og den metodologi som frembringer budskapet. Daniels kunnskapsøkning innleder en prøveprosess i tre trinn.

«Og han sa: Gå bort, Daniel! For disse ord skal holdes lukket og forseglet inntil endetiden. Mange skal bli rensset og gjort hvite og lutret; men de ugudelige skal fare ugudelig fram, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:9, 10.

Daniels ugudelige er Matteus' dårlige jomfruer, som velger å beholde sin laodikeiske tilstand. Deres tilstand kommer til uttrykk i det tredje trinnet av Daniels tre prøver, når både de vise og de ugudelige blir prøvd. Den endelige prøven er der dommen fullbyrdes, og begge klasser åpenbarer om de har oljen.

«Igjen lærer disse lignelsene at det ikke skal være noen nådetid etter dommen. Når evangeliets gjerning er fullført, følger straks atskillelsen mellom de gode og de onde, og hver av de to klassers skjebne blir for evig fastlagt.» Christ's Object Lessons, 123.

Karakterets åpenbarelse ved den tredje prøven identifiserer tilbederne som enten en uforstandig laodikeer eller en vis filadelfier. Den siste prøven fullbyrdes i forbindelse med budskapet om senregnet, som er blitt brakt frem i lyset ved senregnets metodologi. Å forkaste senregnets metodologi setter et menneske i den stilling at det ikke kan forstå budskapet om senregnet. Budskapet og metodologien blir av Jesaja identifisert som den siste prøven.

Hvem vil han lære kunnskap, og hvem vil han få til å forstå læren? Dem som er avvent fra melken, dem som er tatt fra brystet. For bud må komme på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; litt her og litt der. For med stammende lepper og med et annet tungemål skal han tale til dette folket. Han som sa til dem: Dette er hvilen, la den trette finne hvile; og dette er vederkvegelsen. Men de ville ikke høre. Derfor ble Herrens ord for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; litt her og litt der, for at de skulle gå og falle bakover og bli knust og fanget i snaren og tatt til fange. Hør derfor Herrens ord, dere spottere, som hersker over dette folket som er i Jerusalem. Fordi dere har sagt: Vi har sluttet en pakt med døden, og med dødsriket har vi gjort en avtale; når den oversvømmende svøpen farer fram, skal den ikke nå oss. For vi har gjort løgnen til vår tilflukt, og under falskhet har vi skjult oss. Derfor sier Herren Gud så: Se, jeg legger i Sion en stein til grunnvoll, en prøvet stein, en kostelig hjørnestein, en fast grunnvoll. Den som tror, skal ikke haste. Og jeg vil gjøre retten til målesnor og rettferdigheten til lodd; haglet skal feie bort løgnens tilflukt, og vannene skal oversvømme skjulestedet. Deres pakt med døden skal bli gjort ugyldig, og deres avtale med dødsriket skal ikke bli stående. Når den oversvømmende svøpen farer fram, da skal dere bli nedtrådt av den. Jesaja 28:9–18.

Den «overveldende svøpen» i Bibelens profeti er den tiltagende søndagslovkrisen som begynner med den snart kommende søndagsloven i De forente stater. De dårlige, ugudelige laodikeerne som ikke eier «kjærligheten til sannheten», og derfor forkaster kunnskapens økning, tror at den «overveldende svøpen» «ikke skal komme» over dem, for de valgte blant annet å godta en falsk definisjon av et symbol på Roma i Bibelens profeti. Ved å gjøre dette frembrakte de en falsk profetisk modell, bygd på sitt eget profetiske fundament. Deres fundament er bygget på sand, som representerer en mengde små knuste steiner. De vises fundament er bygget på den ene Klippe.

Etter den Guds nåde som er gitt meg, har jeg som en vis byggmester lagt grunnvollen, og en annen bygger videre på den. Men enhver må se til hvordan han bygger på den. For ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt, som er Jesus Kristus. Men dersom noen bygger på denne grunnvoll med gull, sølv, kostbare steiner, tre, høy, strå, da skal enhvers verk bli gjort åpenbart; for dagen skal vise det, fordi det skal åpenbares ved ild; og ilden skal prøve enhvers verk, av hva slag det er. 1 Korinterbrev 3:10–13.

De falske grunnvollene settes i kontrast til den sanne grunnvoll, som er Kristus Jesus—Klippens. Den sanne eller falske grunnvoll blir åpenbart i den siste av Daniels tre prøver. Den blir «åpenbart ved ild»—ilden fra Paktens Budbærer, som brått skal komme til sitt tempel. Da blir en klasse åpenbart som har inngått en pakt med døden, og en klasse blir åpenbart som har inngått en livspakt.

Se, jeg sender min budbærer, og han skal berede veien foran meg; og Herren, som dere søker, skal med ett komme til sitt tempel, paktens budbærer, som dere har deres glede i; se, han

kommer, sier hærskares Herre. Men hvem kan utholde den dagen han kommer? Og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er lik en smelters ild og lik vaskernes lut. Han skal sitte og smelte og rense sølvet; han skal rense Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære frem for Herren offergaver i rettferdighet. Da skal Judas og Jerusalems offergave være til behag for Herren, som i gamle dager og som i fordums år. Og jeg vil komme nær til dere for å holde dom, og jeg vil være et hastig vitne mot trollmennene og mot horkarene og mot dem som sverger falskt, og mot dem som undertrykker dagarbeideren i hans lønn, enken og den farløse, og som bøyer retten for den fremmede og ikke frykter meg, sier hærskares Herre. Malaki 3:1–5.

Paktens Budbærer kommer nær i dom når Daniels prøvelsesprosess når den tredje prøve, og de vise og de ugudelige blir prøvd. Daniels tredelte prøvelsesprosess begynner ved endens tid, når Daniels bok blir avseglet og kunnskapen øker. Økningen i kunnskap blir brakt til klarhet gjennom arbeidet til den utvalgte budbærer som lar en basun lyde. Denne budbæreren omtales av Malaki som den «budbærer» som «rydder veien» før Paktens Budbærer kommer, han som ved ild åpenbarer hvem som har inngått pakt med Ham, eller hvem som valgte å slutte pakt med døden. I millerittisk historie kom Kristus brått til sitt tempel den 22. oktober 1844, et veimerke som er et forvarsel om den snart kommende søndagsloven.

«Kristi komme som vår øversteprest til det aller helligste for å rense helligdommen, slik det fremstilles i Daniel 8:14; Menneskesønnens komme til Den gamle av dager, slik det er framstilt i Daniel 7:13; og Herrens komme til sitt tempel, forutsagt av Malaki, er beskrivelser av den samme begivenhet; og dette blir også framstilt ved brudgommens komme til bryllupet, slik Kristus beskriver det i lignelsen om de ti jomfruer i Matteus 25.» The Great Controversy, 426.

Den siste av Daniels tre prøver finner sted ved den snart kommende søndagsloven, når Paktens Engel kommer for ved ild å åpenbare hvem som har inngått en pakt med livet eller døden, noe som settes i levittenes sammenheng. Når Malaki beskriver Matteus' vise og dårlige jomfruer, som er Johannes' laodikeere og filadelfiere, og Daniels vise og ugudelige, blir begge grupper prøvet ved ild, og de åpenbarer da hvem som er, eller hvem som ikke er, en levitt.

Levittene er symbolet på dem som sto trofast i de to opprørene med gullkalvene. Det første opprøret var Arons, og det andre var Jeroboams opprør. I begge framstillingene representerte levittene de trofaste, og begge framstillingene gir to vitner om trofastheten hos en gruppe som er representert ved levittene under den snart kommende søndagsloven. Aron laget en gullkalv. Gull er symbolet på Babylon, og en kalv er et bilde av et dyr. Deretter innstiftet han en høytid, og de dårlige menneskene danset nakne omkring kalven. Hele deres opprør var basert på og motivert av deres forkastelse av Moses, den utvalgte budbæreren.

Og Moses sa til Aron: Hva har dette folket gjort deg, siden du har ført en så stor synd over dem? Og Aron sa: La ikke min herres vrede bli opptent; du kjenner folket, at de er innstilt på det onde. For de sa til meg: Lag oss guder som kan gå foran oss; for denne Moses, mannen som førte oss opp fra landet Egypt, vet vi ikke hva det er blitt av. Og jeg sa til dem: Den som har gull, la dem rive det av seg. Så ga de det til meg; deretter kastet jeg det i ilden, og så kom

denne kalven ut. Og da Moses så at folket var avkledd; (for Aron hadde gjort dem avkledd til skam blant deres fiender;) stilte Moses seg i leirens port og sa: Hvem hører Herren til? La ham komme til meg. Og alle Levis sønner samlet seg hos ham. Og han sa til dem: Så sier Herren, Israels Gud: Sett hver mann sitt sverd ved siden, og gå fram og tilbake fra port til port gjennom leiren, og drep hver mann sin bror, og hver mann sin venn, og hver mann sin neste. Og Levis barn gjorde etter Moses' ord; og av folket falt den dagen omkring tre tusen menn. 2 Mosebok 32:21–28.

De som danset, var laodikeere som åpenbarte «sin nakenhets skam», hvilket er advarselen i den sjette plage, en advarsel om nødvendigheten av å forstå den trefoldige sammensetningen av det moderne Roma som dragen, dyret og den falske profet på rett måte. Denne advarselen står i skarp motsetning til Uriah Smiths private fortolkning, som ødela sannhetene knyttet til den sjette plage og Harmageddon.

De som åpenbarte sin laodikeiske tilstand, hadde forkastet den utvalgte budbærerens autoritet og åpenbarte den samme forvirrede forståelse som dem som velger å identifisere det sataniske symbolet «det daglige» som det gudfryktige symbolet på Kristi helligdomstjeneste. De tilskrev sin utfrielse til en symbolsk gud, men den gud de valgte å tilbe, var et symbol på Egypts gud, og Egypt er et symbol på dragen. Som med laodikeisk adventisme forkastet de sannheten om at «det daglige» er et symbol på hedensk Roma, dragen, og identifiserte det sataniske symbolet som et symbol på Kristus.

Menneskesønn, vend ditt ansikt mot Farao, kongen i Egypt, og profeter mot ham og mot hele Egypt. Tal og si: Så sier Herren Gud: Se, jeg er imot deg, Farao, konge i Egypt, den store dragen som ligger midt i sine elver, han som har sagt: Min elv er min egen, og jeg har gjort den for meg selv. Esekiel 29:2, 3.

Arons opprørere trodde løgnen om at et symbol på dragen, framstilt ved gullkalven, var den gud som hadde utfri dem fra trelldommen i Egypt. Laodikeisk adventisme tror løgnen om at et symbol på det hedenske Roma (dragen), framstilt ved «det daglige», er et symbol på Kristus, hvis verk er å utfri mennesker fra syndens trelldom gjennom Hans tjeneste i den himmelske helligdom. De forkastet også den utvalgte budbæreren, slik Laodikeisk adventisme gjorde i striden om symbolikken i «det daglige».

I den første generasjonen (1844 til 1888) av laodikeisk adventisme forkastet de Millers arbeid med å identifisere de syv tider. I den andre generasjonen (1888 til 1919) begynte de prosessen med å forkaste sannheten om «det daglige». I deres tredje generasjon (1919 til 1957) hadde de vendt tilbake til den frafalne protestantismens forståelse av at ditt folks røvere er Antiokus Epifanes. Den 11. september 2001 forkastet de Islams rolle i Bibelens profeti da det tredje ve ankom på den dato. Hver av disse fire sannhetene ble opprettholdt av Miller og er fremstilt på Habakkuks to tavler, og hver av dem er grunnleggende sannheter knyttet til Millers verk, han som Søster White kaller den «utvalgte».

Jeroboams opprør begynte ved begynnelsen av det nordlige riket, som bestod av de ti stammene som gjorde Jeroboam til sin første konge. Jeroboam laget to gullkalver og plasserte den ene i Betel,

som betyr Guds hus, og den andre i Dan, som betyr dom. Sammen representerer Betel og Dan foreningen av kirke (Betel) og stat (Dan). Og som ved Arons opprør ble kalvene laget av gull, et symbol på Babylon, og begge var et bilde av et dyr. Som Aron innstiftet Jeroboam en årlig høytid og identifiserte kalvene som de gudene som førte Guds folk ut av Egypt.

Og Jeroboam sa i sitt hjerte: Nå vil kongedømmet vende tilbake til Davids hus. Dersom dette folket drar opp for å bære fram offer i Herrens hus i Jerusalem, da vil hjertet hos dette folket igjen vende seg til deres herre, Rehabeam, Judas konge, og de skal drepe meg og vende tilbake til Rehabeam, Judas konge. Derfor holdt kongen råd og laget to gullkalver, og sa til dem: Det er for meget for dere å dra opp til Jerusalem; se, her er dine guder, Israel, som førte deg opp fra landet Egypt. Og den ene stilte han opp i Betel, og den andre satte han i Dan. Og dette ble til synd; for folket gikk for å tilbe foran den ene, helt til Dan. Og han gjorde et hus med offerhauger, og gjorde prester av folkets ringeste, slike som ikke var av Levis sønner. Og Jeroboam innstiftet en høytid i den åttende måned, på den femtende dag i måneden, lik den høytid som er i Juda, og han ofret på alteret. Slik gjorde han i Betel, idet han ofret til kalvene som han hadde laget; og i Betel innsatte han prestene for offerhaugene som han hadde gjort. Så ofret han på alteret som han hadde laget i Betel, på den femtende dag i den åttende måned, i den måned som han hadde funnet på i sitt eget hjerte; og han innstiftet en høytid for Israels barn og ofret på alteret og brente røkelse. 1 Kong 12:26–33.

Jeroboam «fant på i sitt eget hjerte», noe som representerer Uriah Smiths verk ved innføringen av en «egen tolkning» hvorpå han bygde sin profetiske modell. Jeroboam fulgte Arons mønster og framstilte derved en egyptisk gud feilaktig som den sanne Gud. Den guden som både Aron og Jeroboam frambrakte, var basert på en feilaktig anvendelse av et symbol på Romas todelte natur som et symbol på statsmakt og kirkemakt. Aron og Jeroboam identifiserte begge et bilde av dragemakten med symbolikken til et bilde av dyret. Slik representerer begge disse hellige historiene om opprør den store prøve for Guds folk, hvorved deres evige skjebne skal bli avgjort. Denne prøven er, ifølge inspirasjonen, prøven i dannelsen av dyrets bilde.

Den første striden om symbolet på Roma som røverne av ditt folk, som fant veien inn på pionerkartet fra 1843, hevdet at Antiokus Epifanes var røveren, i stedet for det faktum at røverne er Roma. Den første striden representerte den siste striden om at røverne av ditt folk er Roma, hvor det nå hevdes at De forente stater er røverne, og ikke Roma. Antiokus er imidlertid et symbol på De forente stater i Daniel elleve, vers ti til femten, så den innledende løgningen og den avsluttende løgningen om hvem som er representert, er identisk.

Mørket og forvirringen omkring hva Antiokus representerte i de siste dager, frembringer en forvirring om dyrets bilde, slik også Arons og Jeroboams opprør gjorde. Forvirringen omkring dyrets bilde finner sted nettopp på den tid da den store prøven for Guds folk er dannelsen av dyrets bilde.

«Herren har vist meg tydelig at dyrets bilde vil bli opprettet før nådetiden avsluttes; for det skal være den store prøven for Guds folk, hvorved deres evige skjebne skal bli avgjort. Deres standpunkt er en slik sammenblanding av selvmotsigelser at bare få vil bli bedratt.»

«I Åpenbaringen 13 fremstilles dette emnet tydelig; [Åpenbaringen 13:11–17, sitert].»

«Dette er den prøven som Guds folk må bestå før de blir beseglet. Alle som beviste sin troskap mot Gud ved å holde hans lov og ved å nekte å godta en falsk sabbat, vil stille seg under Herren Gud Jehovas banner og vil motta den levende Guds segl. De som oppgir sannheten av himmelsk opprinnelse og godtar søndagssabbaten, vil motta dyrets merke.» Manuscript Releases, bind 15, 15.

Da søster White sluttet seg til Millers syn om at «det daglige» representerer det hedenske Roma, uttalte hun at siden 1844 er «andre syn», i flertall, blitt omfavnet, noe som har frembrakt «mørke og forvirring». Den forvirring som frembringes av falske syn på «det daglige», som er et symbol på det hedenske Roma, som «røverne av ditt folk», frembringer forvirring og mørke med hensyn til skillet mellom Roma og Romas bilde.

Den første og siste striden om et symbol på Roma fant sted mellom et tidligere paktsfolk som ble forbigått, og et folk som da holdt på å bli Guds nye paktsfolk. Striden omfattet en uvilje mot å la seg styre av grammatikkens etablerte regler, for ordet «også» i vers fjorten ble avvist av protestantene, som dermed hevdet at røverne måtte være den samme makten som er framstilt i de foregående versene.

Det representerte en fordreining av Skriftene da Antiokus ble tvunget til å være røverne. Det var en egenmektig tydning, for enhver falsk lære i opposisjon til sannheten er en egenmektig tydning. Selve striden ble en grunnleggende sannhet, for den ble nedtegnet på pionerkartet fra 1843. Stadfestelsen av kartet ved inspirasjon bekreftet og stadfestet «røverne» som et symbol på Roma, og forstørret alvoret i sannheten, for å forkaste læren var å forkaste både grunnvollene og Profetiens Ånds autoritet.

Den rette forståelsen av røverne av ditt folk, som representerer Roma, ble føyd til den profetiske modellen som engler gav til William Miller; for den stemte overens med den profetiske modellen han kom til å forstå og fremlegge, nemlig denne: at det hedenske og det pavelige Roma var grunnlaget for alle hans profetiske anvendelser.

Uriah Smiths private tolkning, som identifiserte kongen i nord i Daniel elleve, vers trettiseks, som Frankrike, og deretter som Tyrkia i vers førti, bestod av to uriktige identifikasjoner av kongen i nord. Smiths forkastelse av grunnvollene i 1863 frembrakte en blindhet som hindret ham i å se en helt grunnleggende profetisk regel, nemlig: at omtrent på Kristi tid framstilte profetien de moderne åndelige maktene som var forbildet ved de gamle bokstavelige maktene. Paulus lærte uttrykkelig denne sannheten da han fastslo at det som kom først, var det bokstavelige, og deretter det åndelige.

Men det åndelige var ikke det første, men det naturlige; deretter det åndelige. 1 Korinterbrev 15:46.

Smith tilhørte paktsfolket som hadde erstattet det frafalne protestantismen som Guds folk, men han fremmet deres opprør da han forkastet de syv tider og innførte sitt diagram fra 1863. Anvendelsen av hans private tolkning frembrakte en falsk forståelse av Harmageddon i Åpenbaringen kapittel seksten, noe som er enda en prøve på den rette forståelsen av Roma.

Ved den første striden om røverne representerte Smith dem som hadde vært involvert i den første oppfyllelsen av lignelsen om de ti jomfruer. Slik representerer han, med sitt personlige syn på kongen i nord, et paktsfolk som ble forbigått mellom 1856 og 1863, idet de ble den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke. Som med protestantene i striden om røverne, tilsidesatte Smith den grammatiske autoriteten i skriftstedet, som han fordreide med sin private tolkning, for grammatisk sett er kongen i nord fra vers trettien til vers førtifem alltid og utelukkende den pavelige makt.

Med striden om «det daglige» ble løgner innført i adventhistorien av Willie White og A. G. Daniells for å opprettholde det gamle protestantiske synet at «det daglige» representerte Kristi helligdomstjeneste. Den særlige historien er blitt identifisert i Habakkuks tavler, men det er viktig å merke seg det falske vitnesbyrdet som var knyttet til fremme og etablering av det uriktige synet, for den rette forståelsen ble erkjent av Miller i 2 Tessalonikerbrev, hvor spørsmålet er kontrasten mellom dem som elsker sannheten, og dem som tror løgnen.

Striden om «det daglige» føyer seg til forståelsen av linje på linje at den endelige striden med Roma finner sted i tiden for Den Hellige Ånds utgytelse. Mens Den Hellige Ånd blir utgytt ovenfra, stiger en makt nedenfra opp og tar dem i besittelse som mottar den som Guds kraft, skjønt det er en kraftig villfarelse.

«De to store makter i strid er i virksomhet, den ene nedenfra, den andre ovenfra. Hvert menneske står under den skjulte innflytelsen fra den ene eller den andre, og hans handlinger vil åpenbare karakteren av den inspirasjon de springer ut fra. De som er forenet med Kristus, vil alltid arbeide på Kristi linjer. De som er i forening med Satan, vil arbeide under sin leders inspirasjon, i motsetning til Den Hellige Ånds kraft og virke. Menneskets vilje er overlatt fri til å handle, og ved handling blir det åpenbart hvilken ånd som virker på hjertet. 'På fruktene skal dere kjenne dem.'» The 1888 Materials, 1508.

Den profetiske kontrasten i striden om «det daglige» er identifikasjonen av et symbol på dragen som et symbol på Kristus. De som forkaster sannheten, forkaster også den rollen Miller hadde, han som oppdaget denne sannheten, og ved å gjøre det forkaster de Den Hellige Ånd og begår den utilgivelige synd.

Vi vil ta opp en strid om Roma som oppstod kort tid etter 11. september 2001 i den neste artikkelen.

«Vi lever i en tid da livet er mest dyrebart og mest interessant. Enden på alle ting er nær. Oppsiktsvekkende utviklinger vil stadig utfolde seg for våre øyne; for usette krefter er i virksomhet og åpenbarer intens aktivitet. Mørkets makter nedenfra beveger menneskelige redskaper, og onde mennesker samarbeider med onde engler for å føre krig mot Guds bud og Jesu tro; samtidig virker en kraft ovenfra på dem som vil gi etter for guddommelig innflytelse, og Guds folk samarbeider med himmelske vesener. Intet mindre enn virkelig, ekte tro vil overleve den påkjenning som i disse siste dager skal komme over hver menneskesjæl for å prøve og lutre den. Gud må være vår tilflukt; vi kan ikke sette vår lit til form, bekjennelse, seremoni eller stilling, eller tenke at fordi vi har navn av å leve, skal vi kunne bli stående på prøvens dag. Alt som kan rokkes, vil bli rokket, og de ting som ikke kan rokkes av bedragene

og villfarelsene i disse siste dager, vil bli stående. Fest sjelen til den evige Klippe; for i Kristus alene finnes det trygghet. Jesus beskrev de dager vi lever i, som farefulle dager. Han sa: 'Og likesom Noas dager var, slik skal også Menneskesønnens komme være. For som de i dagene før vannflommen åt og drakk, giftet seg og gav til ekte, inntil den dag da Noa gikk inn i arken, og de skjønte ingen ting før vannflommen kom og tok dem alle bort; slik skal også Menneskesønnens komme være.' 'På samme måte som det var i Lots dager: de åt, de drakk, de kjøpte, de solgte, de plantet, de bygde; men den samme dag som Lot gikk ut av Sodoma, regnet det ild og svovel fra himmelen og ødela dem alle. Akkurat slik skal det være på den dag da Menneskesønnen blir åpenbart.' 'Når så Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle de hellige engler med ham, da skal han sitte på sin herlighets trone. Og alle folkeslag skal samles framfor ham, og han skal skille dem fra hverandre, likesom hyrden skiller sauene fra geitene. Og han skal sette sauene ved sin høyre side, men geitene ved sin venstre. Da skal Kongen si til dem ved sin høyre side: Kom hit, dere som er velsignet av min Far! Arv det rike som er gjort i stand for dere fra verdens grunnvoll ble lagt.' Vår ferd i dette liv vil avgjøre vår evige skjebne der; det er overlatt til oss å si om vi skal være blant dem som arver Guds rike, eller blant dem som går bort til det ytterste mørke. Gud har gjort enhver foranstaltning for vår frelse; la oss da gjøre bruk av det som er kjøpt for en uendelig pris. 'For så har Gud elsket verden at han gav sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.'» Youth Instructor, 3. august 1893.